

2013. október 31. - **A mai Magyarország politikai rendje a mai Európában nem lehet más, mint a parlamenti demokrácia.**

Ennél fogva felesleges időtöltés azzal foglalkozni, hogy ez jó-e, avagy rossz. Ez a politikai divat diktátuma, ebben a keretben kell szolgálni az ország érdekeit. A parlamenti demokrácia elve alapján a népuralom áttételesen valósul meg, egymással versengő politikai pártok által. Annyiban érzi a nép a részességét a hatalomban, amilyen mértékben elfogadja az általa hatalomba jutott pártok munkáját. A négyévenkénti szavazás köztes idején a politikai tevékenységet – törvényhozást és végrehajtást – a pártok gyakorolják jól vagy rosszul vagy akárhogyan. Tisztára szerencse kérdése, hogy a választási ígéretekből mi valósul meg, mennyi, vagy egyáltalán. De ami a lényeg: a győztes párt vagy pártcsoport kormányoz, az ellenzék csak véleményt nyilváníthat. A kommunista diktatúra leváltása óta húsz évnek kellett eltelnie Magyarországon ahhoz, hogy a néphatalom új rendjében valamelyest eligazodjon az ország népe. Nem olyan ez, mint amikor két út közül lehet választani eljutni a szomszéd faluba – az egyik poros, a másik rázós. Az ország javainak tárát és sorsa irányítását kapta kézbe egyik vagy másik politikusi csoport, amelyről csak menetközben lehetett látni hova viszi az országot. Húsz év kellett hozzá, hogy a választók többsége felismerje a baloldali pártok igazi szándékát.

Demokratikus vagyis népuralmi hatalomgyakorlás szerint ma 386 képviselő (2014-től 199) hozza meg döntését a törvényekről, gyakorlatilag az ország vezetésének mikéntjéről. Azonban itt közbelép egy újabb lépcső, amit ugyancsak nem szabad említés nélkül hagyni. Most éppen a hatalomgyakorlástól a népakarat értelmében távoltartott ellenzék harcos baloldali lapjában a Heti Világgazdaság-ban jelent meg egy tájékoztató írás (Heindl Péter „Civilek” küzdelme a pártkatonákkal) a demokrácia egy jellegzetes hibájáról, mert ez a csúnya dolog most éppen a nemzeti oldal uralkodását árnyékolja be. Arról szól, hogy:

„Minden pártban fokozatosan kialakult az az elvárás, hogy valamennyi képviselőnek – parlamentinek és önkormányzatinak egyaránt – a pártvezérkar döntéseit engedelmesen végrehajtó pártkatonává kell válnia. Az államszocializmus politikai kultúrájából megörökölt bolsevik típusú pártfegyelmet a pártbürokráciák vezetői eleinte csak »elvárásként« fogalmazták meg. Később azonban különféle szabályzatokkal és kötelezvények aláíratásával már intézményesen is rákényszerítették azt az általuk jelöltnek állított és ezért saját »hivatali beosztottjuknak« tekintett képviselőkre. Ezzel a választóknak való felelősség még az egyéni választókörzetekben mandátumot nyert képviselők esetében is teljesen névlegessé vált. ... Ahol korlátozott a nyilvánosság, ott magától értetődően épül le egyre inkább maga a demokrácia is. A többpártrendszer pártjainak működése egyre jobban a korábbi állampártéhoz vált hasonlóvá. S a régi, vezérelvű »egypártállam« helyett szép lassan kialakult az ugyancsak vezérelvű »kétpártállam«. Korlátozott nyilvánossággal. Maffia-finanszírozású pártokkal. És korlátozott demokráciával.”

Ez tényleg így van. De miért most veszi észre és teszi szavá ezt a demokráciákban évszázadosan alkalmazott gyakorlatot a baloldal harcos lapja, miért nem kissé korábban, például a Gyurcsány-kormányzat idején? Tényként megállapíthatjuk, hogy az élet a politikai arénában nem olyan szép, mint az a papíron olvasható sok szép mondat a demokráciáról. A fent leírtak nem most váltak a gyakorlat módszerévé. Valamilyen reformálással valamikor talán módosul a képviseleti rendszer, de annak megvalósítása békésebb politikai légkört kíván. Másszóval nem időszerű számonkérni az Orbán-kormánytól, hogy az eddigi gyakorlattól eltérően, valamiféle idálsan szépen politizáljon, és például legyen udvarias: a törvényhozásban

és a kormányzásban adjon helyet előzékenyen az ellenzéknek. Mert ahogy most kormányoz, az diktatúra, amit kénytelen szóvátetni a felügyelő Európai Unió komisszára, de még a szövetséges távoli nagyhatalom külügyminisztere is.

Az emberi élet – követve a természetet – örök küzdelem, bevetett erők harca, az adott civilizáció méltányos korlátozásával. Magyar porondon különösen élesen mutatkozik meg, hogy ez a demokráciás sztaniolba csomagolt és megkerülhetetlen pártidiktatúras gyakorlat lehet káros is és hasznos is a nemzet számára. Káros, amikor a kizsákmányolásban érdekelt nagyhatalom hazai kiszolgálói alkalmazzák. Persze, szerintük nekik szabad.

Gondoljunk csak vissza történelmünkre: minden nagy kor egy-egy erős, határozott vezető nevéhez kötődik. Kell-e ma hangsúlyozni, hogy Magyarországnak ma erős, határozott vezetőre (vezetőségre) van szüksége ahhoz, hogy lezárja a nemzetellenes hatalomgyakorlási időszakot, és megalapozza a nemzet öncélú hatalmi rendjét?

*

Egy terjedelmes iromány forog, tolakodóan a nemzetközi diplomácia terepén, amelynek megfogalmazói tételesen felsorolják, hogy miért nem lehet elfogadni a magyar kormányt demokratikusnak. A címe: Vádirat az Orbán-kormány antidemokratikus magatartása ellen. Kiadja a Kanadai Magyar Demokratikus Charta (2011. október 23.) Ebből közöljük a bevezető részt és a Zárszót:

„Magyarországgal kapcsolatban Vaclav Havel és több száz, a kommunizmus elleni harcban ismertté vált közép-európai politikus és értelmiségi személy 2011 elején egy felhívást intézett az Európai Unióhoz (lásd: www.iprotest.hu): Súlyos veszélybe került a szabadságban egyesült Európa célkitűzése. Megtörtént az, amit az Európai Unió hivatott megakadályozni, és amit sokan elképzelhetetlennek tartottak: az Unió határain belül a 2004 óta tagállam Magyarországon felszámolták a liberális demokráciát. Mindössze húsz évvel a kommunizmus bukása után Magyarország egyébként demokratikusan megválasztott kormánya, visszaélve a törvényhozási többségével, módszeresen leépíti a demokrácia fék- és ellensúlyrendszerét, eltörli az alkotmányos korlátokat és a kormányzó párt uralma alá hajtja az összes hatalmi ágat, a független intézményeket és a sajtót ... Az alapjogok megtagadása egy országban minden európai polgárt megaláz. Ha akár egyetlen nemzet bizalma is megrendül az iránt, hogy Európa képes megvédeni a demokráciát, az a »demokrácia deficit« újabb vádjához és végül Európa demokratikus küldetésének globális kétségbevonásához vezet. Felszólítjuk tehát Európa parlamenti képviselőit, biztosait, kormányait és pártjait, hogy állítsanak fel világos normarendszert a demokratikus értékek – a pluralizmus, a szólásszabadság, az egyéni jogok, a hatalmi ágak elválasztása, az igazságszolgáltatás függetlensége – tiszteletben tartására. Az európai intézményeknek képessé kell válniuk arra, hogy megnevezzék és megszegyenítsék a normák áthágóit, s így nemzeteink továbbra is az Unióhoz fordulhassanak iránymutatásért a szabadságjogok megőrzéséért vívott mindennapi harcukban.”

„Zárszó. Vádiratunk adatokkal támasztotta alá Vaclav Havel és társainak állítását, nevezetesen azt, hogy Orbán Viktor kormánya, „...visszaélve a törvényhozási többségével, módszeresen leépíti a demokrácia fék- és ellensúlyrendszerét, eltörli az alkotmányos korlátokat, és a kormányzó párt uralma alá hajtja az összes hatalmi ágat, a független intézményeket és a sajtót. Tényekkel bizonyítottuk, a Harvardi egyetem professzorának, Kornai János állítását: Magyarország az 1989–1990 és 2010 nyara közötti időszakban demokrácia volt. Most már nem az; a politikai formáció, amelyben élünk, autokrácia”.

Nézzük csak: „Magyarországon felszámolták a liberális demokráciát.” A sokféle demokráciamodellek egyike a liberális demokrácia, európai gyakorlatban ugyanaz, amit a

globális pénzügyi lobby előír az Egyesült Államok részére. Szépen megfogalmazva (Wikipédia): „A liberális demokráciában a működési szabályok értékrendjére a liberalizmus eszmerendszere a jellemző, vagyis az egyén szabadságát jelölik meg, mint legfontosabb politikai célt. A politikai ellenzéket hagyja szabadon működni. A gazdasági élet alapja a magántulajdon és a magánszerződések. Előnyben részesíti a kormányzati beavatkozástól mentes szabadpiacot, de bizonyos közjavak esetén meghagyja az állam szerepét.”

A szép megfogalmazásból hiányzik a lényeg: pénz, áru és munka szabad áramlása, szabad piac, csak a rend fenntartására korlátozott állam. A globális szépvilág a jelenlegi internacionalista baloldal ideológiai alapja, amiből mindenféle szocialista jelszó és tartalom eltűnt a rendszerváltoztató osztogatás során. A liberális demokrácia a valóságban mindaz amit Magyarországra rákényszerítettek az egypártidiktatúra után. Amibe tönkrement az ország. Tehát a magyar kormány „módszeresen leépíti a demokrácia fék- és ellensúlyrendszerét, eltörli az alkotmányos korlátokat, és a kormányzó párt uralma alá hajtja az összes hatalmi ágat, a független intézményeket és a sajtót”. Erre Lánczi András (Heti Válasz) véleménye ad választ: „A liberálisok azt képzelik, hogy a demokrácia eleve azonos a liberális elvárásokkal, holott nem az, mert a demokrácia csupán lehetőséget ad a kormányzás különféle értelmezésére. Végül, sokan képtelenek megkülönböztetni a demokráciát annak minőségi kritériumaitól. Primitíven kifejezve, ha nem én vagyok hatalmon, akkor nincs demokrácia. Arisztotelész szerint a demokráciának számos formája létezik, pedig ő még nem volt rákényszerítve választani jobb- vagy baloldal között.”

Az említett chartás szőrszálhasogatók politikai társulatuk és egyéni érdekeik részére kitalálták, hogy Európa népei, országai, kormányai részére kizárólag az általuk megfogalmazott liberális demokrácia az egyetlen létező, megengedhető életforma, és amely nép, ország, kormány nem veti magát alá ennek a diktátumnak, azt a többi hűségeseinek meg kell támadni, és kényszer alkalmazásával rá kell kényszeríteni az egyetlen politikai recept követésére. Ilyen követeléssel csak a mások iránti türelmetlen, egykönyvű, diktatórikus pártember lép elő, akinek ez a politikai közeg kell hatalmi céljai részére. Farizeusok ugyanakkor, mert húsz éven keresztül végzett diktatórikus kifosztó uralkodásuk idején ezek a követelmények soha nem jutottak eszükbe. Részükről tehát álságos a kinyilatkoztatás a liberális (helyesebben liberalista) demokrácia mellett.

A liberalista számára az érvényesülés mechanizmusa az egyéni érdek követése, amibe nem fér bele a közösségi akaratot érvényesítő törekvés. A liberális demokráciában elvi álláspont, hogy az állam gyenge legyen, mert a piac mindent elrendez. Az a piac, aminek kizárólagos törekvése a profit. Mi védheti meg a démoszt, a népet a kizsákmányolóktól? Csakis az erős állam – amennyiben a nép javát szolgálja.

Ide illik Varga Mihály beszéde a Fidesz kongresszuson, szeptember 28-án, ahol a nemzetgazdasági miniszter rámutatott, hogy 2010 óta sikerült bebizonyítani – új irányt tudunk szabni a gazdaságnak. Olyat, ahol a magyar emberek érdeke az első és a legfontosabb, olyat, ahol a gazdaságot úgy szervezzük újra, hogy az a magyar emberekért legyen, ne pedig fordítva. Olyat, ahol a megtermelt javak nem a keveseket, hanem a sokaságot szolgálják, és ahol nem költünk többet, mint amennyit megtermelünk – sorolta.

Tájékoztattott arról, hogy négy évtizedes mélyponton van az infláció, emelkedtek a reálbérek, a hiányszámunk Európa-szerte irigyelt, valamint megszűnt az ellenünk folyó túlzottdeficit-eljárás is. 1000 milliárdnyi devizaadósságtól menekültek meg a lakástulajdonosok, eddig 488 ezer devizahitelesen tudtunk segíteni – tette hozzá a fideszes politikus. Hangsúlyozta – mindezek mellett csökkent az államadósság, és az állam több mint 600 milliárd forint hitelt vállalt át az

önkormányzatoktól. Bebizonyosodott, hogy a pénzromlást akkor is kordában lehet tartani, ha alacsony a kamat, és olcsó pénzhez jutnak a hazai vállalkozások – emelte ki.

Mint mondta, a kormány bebizonyította a világnak, hogy van Magyarországon egy olyan politikai közösség, amely érti az idők szavát, tudja, hogy mit akar, és hogyan érje el azt. Közben azt is tudja, hogy a magyar nemzeti érdek az első, mert lejjebb ebből nem adunk – mutatott rá. Varga Mihály szólt arról is, hogy Magyarország abban is jobban teljesít, hogy az ország újra rólunk szól, arról, hogy hogyan vagyunk képesek jobban beosztani azt, amink van, és hogyan vagyunk képesek jobban dolgozni, jobban teljesíteni, mint korábban. Az ország megváltozott, már nem a bankok, nem a multik, nem az IMF, vagy a privatizált közműcégek vezetőinek a szava a döntő, hanem a magyar emberek hangja – jelentette ki.

Úgy fogalmazott, tudjuk, hogy a baloldali gazdaságpolitika hova vezet. Ahogy a régi történet mondta: a szocializmus addig tart, amíg el nem fogy más pénze – jegyezte meg, hozzáfűzve, amit mi elértünk, az pontosan a baloldal ellentéte.

*

Egy országon belül nagyon is egészséges, hogy különböző politikai pártok igyekeznek érvényre juttatni megbízóik, híveik akaratát, vállalt elveiket, az ország dolgainak rendezése érdekében. Ugyanakkor Magyarországon – Európában talán egydülállóan – jelen van évszázada egy olyan politikai képlet, amelynek nyilvánvaló célja az ország kiszolgáltatása valamely érdekelt nagyhatalomnak. Első alkalommal 1918 novemberétől 1919 augusztusáig tombolt a nemzetellenes terror a háborúban kimerült országban. Majd 1945-ben tért vissza a szovjet megszállással a hazaárulók uralma, így rendezkedtek be egypártdiktatúrában a szovjet megszállás végéig. Ez az internacionalista baloldal azonnal az új nagyhatalmi nyomulás szolgálatába állt. Csak 2010-ben jött el az alkalom a magyar nép demokratikus döntésével megindítani azt a folyamatot – mérhetetlen nagy ellenállással szemben –, amitől remélhető az ország megmentése a gazdasági és politikai kiszolgáltatottságból.

További történelmi feladat: el kell takarítani a hazaárulók szervezeteit a politikai porondról. Ehhez kell jövő évben a választók elegendő számú akarata.

„A baloldal visszatérve lerombolná azokat az eredményeket, melyeket az elmúlt időszakban sikerült elérni” – jelentette ki Kövér László, az Országgyűlés elnöke a Keresztény Értelmiségiek Szövetségének fórumán. „Tudjuk, milyen kormány jönne helyettünk, nem ringathatja illúzióba magát senki sem – mondta Kövér László, majd úgy fogalmazott: – ha a baloldal visszatér, és lerombolja azt, amit könnyekkel és verítékkal kiszenvedtünk magunkból az elmúlt négy évben, ennek az országnak vége. Esélyünk utolsó morzsáit söpörtük össze 2010-ben” – hangsúlyozta. Szerinte a csodával határos teljesítmény, hogy sikerült visszarántani az országot a szakadék széléről. A házelnök szerint „nemcsak önmagunkhoz képest teljesítünk jobban, hanem az Európai Unió tagországainak jelentős részéhez viszonyítva is.”

Döntő ütközetre készül a posztkommunista baloldallal Orbán Viktor, aki szerint a nemzeti kormányzat 2014-es sikere a végső győzelmet jelentené. Minden valószínűség szerint egy negyedszázados küzdelem lehetséges lezárására utalt. Orbán a visegrádi frakcióülésen beszélt arról, hogy a rendszerváltó jobboldalnak utoljára kell megküzdenie a posztkommunista baloldallal, a fideszes győzelem pedig felmorzsolhatja a még létező, megalvadt struktúrákat. Mint mondta, 25 évet szánt életéből erre a küzdelemre. **Csapó Endre**